

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **R. F.**, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2015, č. j. MV-34580-3/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 3. 2017, č. j. 15 A 49/2015 - 54,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyni bylo, jakožto státní příslušnici třetího státu, uděleno dne 24. 8. 2005 povolení k trvalému pobytu na území ČR. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 1. 2015, č. j. OAM-2330-19/ZR-2014, bylo povolení žalobkyně k trvalému pobytu na území ČR zrušeno. Důvodem pro zrušení povolení bylo zjištění, že žalobkyně pobývala nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců mimo území členských států Evropské unie. Předmětné prvostupňové rozhodnutí přezkoumala na základě odvolání žalobkyně Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (žalovaná), která se s ním však v plném rozsahu ztotožnila a proto je potvrdila.

[2] Proti rozhodnutí žalované dále žalobkyně brojila žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ji v záhlaví uvedeném rozsudkem zamítl. Krajský soud se předně neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že klíčový důkaz (kopie jejího cestovního dokladu) byl správními orgány

pořízen v rozporu se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. V této souvislosti poukázal na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2013, č. j. 9 Aps 5/2012 – 56. K námitce stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu krajský soud uvedl, že pokud žalobkyně mínila zpochybňovat pravdivost údajů vyplývajících z cestovního pasu, bylo na ní, aby ve správním řízení konkrétně uvedla, které vstupy do Schengenského prostoru (či výstupy z něj) nejsou v cestovním dokladu zaznamenány. Jestliže tak žalobkyně neučinila a byla v řízení pasivní, nelze správním orgánům vytýkat, že bez dalšího vycházely z údajů uvedených v cestovním dokladu. Za mylnou označil soud i domněnku žalobkyně, že bylo povinností správních orgánů zkoumat přiměřenost dopadů přijatého opatření do jejího rodinného a soukromého života. Krajský soud tedy uzavřel, že správní orgány vycházely z řádně zjištěného skutkového stavu a jejich rozhodnutí jsou zcela věcně správná a zákonná.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, v níž uvedla, že dotčený rozsudek je stížen vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a nesprávného právního posouzení, neboť se krajský soud nedostatečně, respektive nesprávně vypořádal s námitkami obsaženými v žalobě. Z tohoto důvodu jsou žalobní námitky i nadále relevantní a stěžovatelka je opakuje i v kasační stížnosti.

[4] Stěžovatelka předně namítla, že ve správním řízení nebyla dostatečně prokázána existence důvodů pro zrušení trvalého pobytu. Správní orgány vycházely při posouzení věci pouze z kopie cestovního dokladu stěžovatelky. Tento důkaz však byl opatřen v rozporu se zákonem, a proto je pro dané řízení nepoužitelný. Nadto se jedná o důkaz jediný, přičemž o jeho spolehlivosti lze mít důvodné pochybnosti. Podle stěžovatelky je zcela běžné, že cestovní doklady osob z třetích států nejsou (v rozporu s povinnostmi uloženými evropskou legislativou) při přechodu hranic Schengenského prostoru označovány přechodovými razítky. Obvyklé je to zejména u osob s povolením k trvalému pobytu. Ukončení pobytového oprávnění stěžovatelky pouze na základě jediného podkladu je proto v rozporu se zásadou právní jistoty a krajský soud pochybil, pokud neshledal předmětnou žalobní námitku důvodnou.

[5] Stěžovatelka dále uvedla, že krajský soud nesprávně vyhodnotil její tvrzení o nezákonnosti postupu správního orgánu při pořízení kopie jejího cestovního dokladu. Stěžovatelka upozornila na skutečnost, že údaje z cestovního dokladu nepochybně spadají pod pojem „osobní údaje“ ve smyslu § 4 zákona o ochraně osobních údajů. Oprávnění správních orgánů ke shromažďování osobních údajů přitom není bezbřehé. Správní orgány se mýlí, pokud ve svých rozhodnutích poukázaly na výjimku obsaženou v § 3 odst. 4 zákona o ochraně osobních údajů, neboť ta se na posuzovanou situaci nevztahuje, jelikož osobní údaje byly v řízení dále zpracovávány. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nedala s takovým zpracováním souhlas, nebyla kopie cestovního dokladu jako důkaz použitelná.

[6] Stěžovatelka má dále za to, že v řízení o zrušení trvalého pobytu leží důkazní břemeno na správním orgánu, který je povinen prokazovat naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o ukončení pobytového statusu účastníka řízení, jakož i zjišťovat veškeré skutečnosti svědčící ve prospěch dotčeného účastníka. V daném případě však tyto skutečnosti správní orgány nezjišťovaly a procesní aktivitu nezákonně požadovaly po stěžovatelce. Za daných okolností nelze, dle mínění stěžovatelky, než konstatovat, že správní orgány neprokázaly nade vše pochybnost existenci důvodů pro zrušení jejího pobytového oprávnění.

[7] V neposlední řadě je stěžovatelka na rozdíl od krajského soudu přesvědčena, že i v případě rozhodování o zrušení trvalého pobytu z důvodů uvedených v § 77 odst. 1 zákona

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, je povinností správních orgánů posuzovat přiměřenost přijímaného opatření. Tato povinnost vyplývá mimo jiné i z § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[8] Stěžovatelka shrnula, že rozsudek krajského soudu, který aproboval předchozí postup správních orgánů, je nepřezkoumatelný a nezákonný. Proto navrhla, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila s tím, že ji nepovažuje za důvodnou, a v plném rozsahu odkázala na své písemné vyjádření k žalobě a na obsah spisového materiálu. Rozsudek krajského soudu považuje za řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodněný, a proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jakožto nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval splnění podmínek řízení, přičemž shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Nejvyšší správní soud proto mohl přikročit k samotnému meritornímu přezkumu napadeného rozsudku krajského soudu, a to v rozsahu důvodů vymezených v kasační stížnosti.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatelka v průběhu správního řízení, jakož i v řízení soudním setrvala vznášet tytéž námitky, které nyní uplatnila i v kasační stížnosti. Tvrzeními stěžovatelky se tak již zabývaly jak oba stupně správních orgánů, tak i krajský soud. Z tohoto důvodu již Nejvyšší správní soud přistupuje k vypořádání kasačních námitek poněkud minimalisticky a v podrobnostech si na několika místech odkazuje na odůvodnění předcházejících rozhodnutí.

[13] Ze stěžovatelkou vznesených námitek se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval tvrzenou vadou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Konkrétně stěžovatelka uvedla, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K tomu soud odkazuje na již ustálenou judikaturu, z níž se podává, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je dána zejména tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Přezkoumávaný rozsudek krajského soudu přitom žádnými takovými nedostatky netrpí. Z odůvodnění předmětného rozsudku je zcela zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel a jak jej následně právně hodnotil. Rozsudek je řádně odůvodněný, plně srozumitelný a vypořádává podrobně veškeré žalobní námitky. Tvrzení stěžovatelky o jeho nepřezkoumatelnosti proto Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodné.

[14] Jedná-li se o zbylé kasační námitky stěžovatelky, považuje Nejvyšší správní soud předně za vhodné poukázat na relevantní právní úpravu, která se na posuzovanou věc vztahuje. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že „*Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení ke trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než*

12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.“

[15] Ve správním řízení vyšlo najevo, že stěžovatelka se zdržovala mimo území Evropské unie v období od 8. 8. 2009 do 14. 9. 2014, tj. po dobu více než pěti let. Tyto údaje čerpal prvostupňový správní orgán z cestovního dokladu stěžovatelky, na jehož základě měl za prokázané, že jsou v případě stěžovatelky naplněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na území ČR z důvodů uvedených v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

[16] S námitkou stěžovatelky, že informace z cestovního dokladu jsou pro náležité zjištění skutkového stavu zásadně nedostačující, neboť jsou nespolehlivé, se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Jak již stěžovatelce ve svém rozsudku ozřejmil krajský soud, povinnost opatřovat cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí při přechodu hranic Schengenského prostoru otiskem razítka vyplývá z toho času platného a účinného nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 562/2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravující přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex). Čl. 11 odst. 1 citovaného kodexu pak stanoví vyvratitelnou domněnku, že „[n]ení-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nespĺňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě.“ Tuto domněnku má dotčená osoba možnost vyvrátit předložením věrohodných důkazů (jízdenky, letenky apod.) dokládajících, že podmínky stanovené pro maximální délku pobytu mimo území států Evropské unie dodržela.

[17] Nejvyšší správní soud tedy nevylučuje, že v praxi může nastat situace, za níž údaje uvedené v cestovním dokladu neodpovídají skutečnému stavu. V takovém případě však bylo na stěžovatelce, aby prokázala, že se v rozhodném časovém období nacházela na území členských států Evropské unie. Stěžovatelka nicméně zůstala ve správním řízení pasivní a k věci odmítla vypovídat s odůvodněním, že by tím způsobila nebezpečí stíhání za trestný čin nebo správní delikt sobě nebo osobě blízké. Ve vyjádření ze dne 29. 12. 2014 adresovaném prvostupňovému správnímu orgánu pak pouze v obecné rovině uvedla, že dle jejího názoru nebyl ve správním řízení skutkový stav zjištěn takovým způsobem, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti. I v navazujícím soudním řízení setrvala toliko na povšechných tvrzeních o nesprávnosti údajů v cestovním dokladu, aniž by jakkoliv konkretizovala, v čem by tyto nesprávnosti měly spočívat, či dokonce v kterých obdobích (a za jakých okolností) se na území členských států Evropské unie zdržovala. Za takových okolností nemůže být stěžovatelka se svými námitkami úspěšná a Nejvyšší správní soud je považuje za zcela liché.

[18] Pokud se jedná o námitku stěžovatelky, že správní orgán si počínal při pořízení kopie jejího cestovního dokladu v rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů, má Nejvyšší správní soud za to, že se s ní dostatečným způsobem vypořádal již krajský soud, a to na s. 5-6 přezkoumávaného rozsudku. Stěžovatelka v kasační stížnosti nepředložila žádné konkurující úvahy a s argumentací krajského soudu nikterak nepolemizuje, proto považuje Nejvyšší správní soud odkaz na zde specifikovanou část přezkoumávaného rozsudku za zcela dostačující. Přitom pouze ve stručnosti dodává, že problematikou shromažďování podkladů rozhodnutí obsahujících osobní údaje účastníků řízení se Nejvyšší správní soud již podrobně zaobíral v rozsudku ze dne 22. 1. 2013, č. j. 9 Aps 5/2012 – 56, publ. pod č. 2811/2013 Sb., v němž dovedil, že „[v]yžádání konkrétní listiny obsahující osobní údaje fyzické osoby správcem daně v rámci dokazování, její založení do spisu a hodnocení jejího obsahu je nabodilým shromážděním osobních údajů, při kterém nedochází k jejich dalšímu zpracování ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů [§ 3 odst. 4 a § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů]. Cílem takového postupu je získat a následně vyhodnotit důkazní prostředky z hlediska jejich daňové relevantnosti, nikoli získat osobní údaje pro účely jejich dalšího zpracování.“ Nejvyšší

správní soud přitom nemá pochyb o tom, že zde citované závěry, byť se týkaly odlišného typu správního řízení, se přiměřeně použijí i na projednávaný případ. Námitku ohledně nezákonnosti postupu správních orgánů při pořizování důkazů tedy Nejvyšší správní soud rovněž vyhodnotil jako nedůvodnou.

[19] Konečně se Nejvyšší správní soud věnoval též poslední námitce stěžovatelky týkající se nutnosti posuzování přiměřenosti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života. I touto námitkou se ve svém rozsudku podrobně zabýval krajský soud (s. 6-7 rozsudku) a je jí nadto věnována pozornost i v aktuální judikatuře Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že rozhodování o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z důvodů vyjmenovaných v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců korektivu posuzování možného zásahu do soukromého a rodinného života nepodléhá. Tyto závěry nachází oporu zejména v systematické části zákona o pobytu cizinců, neboť nelze přehlédnout, že u důvodů uvedených v § 77 odst. 2 citovaného zákona zákonodárce výslovně povinnost zkoumat i dopady do soukromého a rodinného života zakotvil. Naopak u důvodů uvedených v odstavci 1 téhož ustanovení obdobná povinnost absentuje. Podrobněji se rozbořem této právní otázky Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 – 30, na nějž pro stručnost odkazuje (obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015 – 51, či ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016 – 39). Pro úplnost pak lze dodat, že v případě stěžovatelky si lze nadto jen stěží představit, že by posuzované opatření znamenalo nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, neboť tato nepřetržitě po dobu více než pěti let před zahájením předmětného řízení žila mimo území států Evropské unie.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitky stěžovatelky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[21] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu